

Det var sensommar.

Med allt vad det innebar.

Han var äntligen framme.

Vägen från terminalen hade tagit honom längre tid att avverka än vad han föreställt sig.

Han förebrådde sig för att ha gått vilse några gånger och hade muttrat lite bistert för sig själv när han väl insett det. Den smått irriterande känslan slätades dock ut av det faktum att han äntligen var framme och att det lilla hotellet han skulle tillbringa sin tid på verkade vara fräschare än vad som visades i katalogen. Det var således med ett förnöjsamt leende han gick genom den lilla foajén.

Han tog emot nycklarna till rummet samtidigt som han tog emot nyheten om att hissen var ur funktion. Väskorna var till stor del fyllda med gammal bråte och annat använt, men var relativt nya, dyrköpta och vägde som en mindre förmögenhet. Efter den förlängda strapatsen var det därför med viss möda han tog sig upp till den översta våningen, d.v.s. den strax över entréplan.

Väl inne på rummet bestämde han sig för att ta en snabb dusch innan han började att packa upp.

Rummet var i någorlunda gott skick.

Han hade i och för sig sett bättre för det priset han nu betalat, men hade på sin resa även kvarterat in sig i sämre.

På väggarna hängde inramade fotografier på stadens lokala vattenhål, små oaser som han genast bestämde sig för att besöka vid tillfälle.

Gardiner som delvis hängde för det enda fönstret och mörka mattor på golvet gjorde att rummet såg mindre ut än vad det var, men hans vana blick såg genast att det var perfekt för hans ändamål, varken för stort eller för litet. Det fanns nya sängkläder i sängen och några vikta handdukar låg ovanpå.

Det mesta var för tillfället till hans belåtenhet och det var med gott humör han ställde sig i duschen för att spola av sig det gamla resdammet.

Väskorna tömde han på sängen på ett sådant sätt att allt det som legat i botten nu hamnade överst, vilket bidrog till att han fick gräva sig ner genom högen av allt begagnat till de tiotalet nyinköpta skjortor som han med fasta rörelser slet av cellofanen på.

De flesta hängdes undan med en gång, men tre av dem, en vit, en ljusrosa och en svart lät han hänga kvar på framsidan av garderoben.

Han ansåg att den vita var den mest neutrala och passade till de flesta av hans kostymer, den svarta var mer som ett ställningstagande. Han inbillade sig att den utstrålade makt och karaktär. Den rosa, ja, den var ju

rosa. Han såg inte direkt en omedelbar användning för den, men på något vis tilltalade den honom och han hade på känn att den så småningom skulle komma att göra rätt för sig. Anledningen till att han lät dem hänga utanpå var för att han på morgonen, med en ny fräschör i sinnet, spontant skulle kunna välja vilken av dem han skulle bära under följande dag.

Han sorterade och placerade ut väskornas övriga innehåll och efter några minuters pysslande var han nöjd med vad han åstadkommit och bestämde sig för att försöka få sig några timmars välbehövlig sömn. Han hade mycket att stå i den närmaste tiden framöver och önskade inte ha sömnbrist som ursäkt för att inte kunna prestera på topp.

Han brukade alltid läsa sig till sömns och hade under resans gång läst slut på allt han haft med sig, men som vanligt, som på så många andra platser han besökt, låg det en bibel på nattduksbordet. Den valdes dock bort eftersom han föredrog att läsa böcker baserade på fakta.

Han kröp ner under täcket och efter en liten stund kände han den välbekanta avdomningen som föregick sömnen. Strax innan han "försvann" öppnade han dock ett öga och plirade bort mot skribenten, som nu satt i en fåtölj intill dörren, och frågade honom med ett vagt leende om denna typen av kortare berättelser inte har en poäng.

Som svar fick han att de flesta har det, men att just denna historia så gott som är poänglös.